

“ZORG OP MAAT BLIJKT ALLERBESTE OPLOSSING”

Als de vriendin van Monique overlijdt, laat zij haar man en 12 jarige dochter Peggy achter. Omdat de vader van Peggy de verzorging van zijn dochter niet mee aankan, neemt Monique die taak op zich. Samen met Peggy zoeken Monique en haar gezin naar de allerbeste mogelijkheden voor Peggy. In dit artikel vertelt Monique over de aanvankelijk moeizame zoektocht en de uiteindelijke unieke oplossing.

Na overlijden van haar moeder bleef Peggy achter

“Mijn allerbeste vriendin en ik kenden elkaar al ons hele leven. Toen zij overleed bleef haar 12 jarige dochter Peggy samen met haar vader achter. Niet lang daarna begon de vader van Peggy te drinken en ontstonden er veel ruzies tussen hem en zijn dochter. Mijn man en ik – we werken beiden in de jeugdzorg - hebben in een gesprek de vader van Peggy voor de keuze gesteld: of hij moest zelf hulp zoeken of wij zouden dat doen. Er verbeterde daarna wel iets. Zo kwam er bijvoorbeeld hulp in huis, maar echt goed werd het niet. Peggy kwam veel bij ons. We hielpen haar met huiswerk, gingen mee naar een open dag op school, ze logeerde bij ons in vakanties en vriendjes werden aan ons voorgesteld.”

Voor een dag of twee...

“Toen Peggy 15 was, belde ze ons. Of we haar kwamen ophalen en of ze een tijdje bij ons mocht blijven. Het was uit met haar vriendje en ze had het met haar vader overlegd. We zeiden gelijk ‘ja’. Neem maar wat meer spullen mee dan, voor een dag of twee, zei ik nog. Ze zat die dagen het liefst zo dicht mogelijk bij ons en zocht echt onze nabijheid op. De twee dagen werden veel langer en uiteindelijk gaf Peggy aan dat ze heel graag bij ons zou willen wonen terwijl we samen op zoek zouden gaan naar passende woonruimte voor haar.”

Waarom wil je dat weten?

“Peggy had van alles een negatief beeld en ze was steeds bang dat we boos op haar zouden worden, waarschijnlijk

omdat haar vader ook zo vaak uit het niets boos kon worden op haar. Als we haar iets vroegen zei ze standaard: ‘waarom wil je dat weten?’ Ik heb ontelbare keren aan haar uitgelegd dat we nu verantwoordelijk voor haar waren maar ook dat we echt om haar gaven. En dat we daarom graag wilden weten waar ze was als ze bijvoorbeeld later thuis kwam. De vader van Peggy was ook boos op ons en dat maakte het contact met hem ingewikkeld. Toch stopte ik nooit met hem keurig op de hoogte houden van de ontwikkelingen van zijn dochter.”

Moeizame zoektocht werd unieke constructie

“De zoektocht naar een passende woonplek was een moeizame. Begeleid wonen, een kamertrainingscentrum: niets leek bij Peggy te passen. We konden nergens de rust en regelmaat terugvinden die zo belangrijk voor haar waren. Na bijna twee jaar zoeken, hebben we het heft in eigen hand genomen en zijn naar de gemeente gestapt. We hebben daar het perfecte plaatje voor Peggy geschetst: een eigen woning dichtbij de onze waar we haar konden begeleiden zoals we al die tijd al deden. Waar ze kon oefenen met zelfstandig wonen en terug kon vallen op onze nabijheid als dat nodig was.

De gemeente gaf, na een moreel beraad, akkoord op deze unieke constructie. We konden zelf de begeleiding blijven doen. Dat was voor Peggy veel rustiger. De pleegzorgbegeleiding vanuit Kenter en de pleegzorgvergoeding liepen nog één jaar door nadat Peggy op zichzelf ging wonen. Daardoor kregen wij nog ondersteuning en met de pleegzorgvergoeding kon Peggy een zelfstandige woonstart maken. Deze uitzonderlijke ‘zorg op maat’ constructie bleek voor alle partijen de beste oplossing. Voor Peggy omdat ze in een pleegzorgsetting bleef wonen, voor ons vanwege de begeleiding en voor de gemeente omdat wonen in een instelling veel duurder is.”

Trots!

“Peggy doet het goed en we zijn super trots! Door onder andere EMDR en Exposure therapie heeft ze het verleden een plek kunnen geven en haar MBO gehaald. Haar netwerk groeit, ze heeft een fijne baan en een nieuwe vriend. Haar huis heeft ze keurig op orde. We hebben dagelijks contact met haar.

Ik werk al jaren als pleegzorgbegeleider voor een andere organisatie (Parlan) en ik had nooit gedacht ooit zelf pleegouder bij Kenter te worden. Maar pleegzorgbegeleider én pleegmoeder zijn was voor mij een gouden combinatie. Ik heb nog meer begrip voor bepaalde dingen en kan me nu beter inleven in situaties. Ik ben onze pleegzorgbegeleider bij Kenter enorm dankbaar! Het was echt niet altijd makkelijk, maar wat ben ik trots op ons allemaal dat we dit hebben kunnen neerzetten met elkaar.”